

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσιόν μετρούντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στήν γήν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑνηκόσα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Εἰκοστὴ Σεπτεμβρίου καὶ πρώτη,
νέοι πάλιν ἀκούονται κρότοι.

Χίλια κι' ἑβδομήντα καὶ διακόσ' ἀκόμη,
πάνε καὶ συνθήκαι καὶ δικαίων νόμοι.

**Καὶ βροντοῦν παλληκαριαῖς
'στῆς Ἡπείρου τῆς μεριᾶς.**

Ἵτῆς Ἡπείρου τὰ βουνά,
Ἵτὸν ἐλεύθερον ἀέρα
τὶ πανάκρια γαλανὰ
κυματίζουν πέρα πέρα.

Ἄδικα δὲν ἔχαθῆκαν νειάτα καὶ παλληκαριαῖς
γιὰ νὰ ξανακάνουν δούλους ὅσους εἶδαν Ἀλευθεριαῖς.
Μήτε δέχονται, φωνάζουν, εἰς τὴν ράχη των ἀπάνω
νέους στυγεροὺς δυνάστας
τῆς πλιατσικολόγου πάστας,
γιὰ νὰ γίνῃ τὸ χατῆρι τοῦ Μαρκέζου Τζουλιάνο.

Γιὰ κυττάτε τὰ βουνά μας... ὅλα γαλανοντυμένα,
καὶ σηκώνει τὴν γαλάζια κάθε πόλις καὶ χωριό,
καὶ τῆς Κορυτσᾶς κορίτσια καρτεροῦν ἀρματωμένα
τὴν κυρία τοῦ Μπιλλίνσκη μ' ὄλο τῆς τὸ μαγειριό.

Νὰ Σουλιώτισαις καινούριας, ἡρώϊδες ζηλευταῖς,
κι' ὅρκο πιάνουν ἱερὸ
νὰ χορέφουνε κι' αὐταῖς
τοῦ Ζαλόγγου τὸν χορό.

Σταθῆτε, μὴ σκεπάζετε τῆς Ἀλευθερίας τὸν ἥλιο...
βρόντα μὲ τὴν Χειμάρρα σου, καϋμένη Σπυρο — Μήλιο,
κι' ἄς κρᾶξουν ὅλοι βροντεροὶ
μὲ σὲ τὸν Καπετάνο:
ἐδῶ κανέννας δὲν χωρεῖ
Μπέρτχολδ καὶ Τζουλιάνο.

Παντοῦ τὸ φῶς τῆς Ἀλευθερίας ν' ἀστράψῃ, νὰ θαμβώσῃ
καὶ τούτῃ τὴν Ἐπιτροπή,
ποῦ στέλλεται χωρὶς ντροπὴ
μὲ τὸν σκοπὸ τὸν ἄτιμο νὰ σᾶς ξανασκληρώσῃ.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—

Λένε, Περικλέτο, πάλι
πώς εσήκωσαν κεφάλι
τά παληόσκυλα τής Πόλης,
πουν' εξώλεις και προώλεις.

"Αφρισαν τὰ λυσασμένα
και γαυγίζουν ελοένα,
και γυρεύουν νὰ δαγκώσουν
και κοκκάλεις νὰ τσακώσουν.

Σηκωθήκαν τὰ σκυλιά,
και ζητούνε πολυτρόπως
τὴν φτωχή των τὴν κοιλιά
νὰ γεμίσουν ὅπως ὅπως.

Τοῦ Συντάγματος οἱ σκύλοι,
ὅπου γείτονες και φίλοι
ἀναφαίνονται συχνά.

Πήρανε και πάλι, φόρα,
κι' ἀπὸ μᾶς γυρεύουν τώρα
λίγο κρέας και ψαχνά.

Και μ' αὐτοὺς τοὺς Τουρκαλάδες
βάζει κόσμο σὲ μπελάδες
Ἀρβανίτικο τσαρούχι.

Βγαίνουν σκύλοι, ποὺ πεινᾶνε,
και κορδόνονται σὰν νᾶναι
νικηταὶ και τροπαιοῦχοι.

Τρελλαθήκαν οἱ καυμένοι,
και πῶς εἶναι νικημένοι
δὲν τὸ πιστεύσαν ἀκόμη.

Και γὰρ τοῦτα και γὰρ τᾶλλα,
τὰ μικρά και τὰ μεγάλα,
ἔχουν τροπαιοῦχου γνώμη.

Δὲν κυττάζουν τὰ Τουρκάκια
πῶς τὰ φέσια' στὰ σοκάκια
ἔχουν γίνει κλωτσοσκούφια.

Α'.

Μὰ τὸ πόδι των πατοῦν
κι' ὑπερήφανα ζητοῦν
ἰθαγένειαις, Βακούφια.

"Ἡ Τουρκιά δὲν ἐβουδάθη...
δυσθεώρητα τὰ βάθη
τῶν βουλῶν τῶν ἀπορρήτων.

"Εἰ πάλ' οἱ φερετζέδες,
οἱ Βουλγάριοι μεζέδες
ἀνοιξαν τὴν ὄρεξί των.

"Εἰ πάλ' οἱ φεσοφόροι,
ἔρι πάλ' οἱ σαρκοδόροι
και τῆς Πύλης τὸ Ντιθάνι.

"Ερ' οἱ Γιαλετζή Ντολμάδες,
ὅπου πάλι τῆς Ἀρμάδες
θὰ τῆς βγάλουν' στὸ σεργιάνι.

"Ορὲ πάλι τί θὰ γένη...
ἐφριξαν λαοὶ και γένη
και τὰ χάσανε ξανά.

"Οταν προσφιλεῖς φεσάτοι,
ποῦχουν δυνατὸ κεσάτι,
ἐμελέτησαν καινὰ.

Σὲ Σουλτάνους και Ντιθάνια
ξανακάνετε μετάνοια,
μέρα νύκτα τὸ σταυρὸ σας.

"Ερχεται τὸ Μεσσοδιέ,
ἐρχεται τὸ Χαμηδιέ,
ἐρχεται κι' ὁ Βαρβαρόσας.

Στόλου δύναμις ἀκμαία,
και τρομάζει τὸν Ντουινά
ἢ τρισένδοξη Σημαία
τοῦ Προφήτη τοῦ φονιά.

Β'.

Π. — Βγῆτε, παιδιά, τῆς Δύσεως νὰ δῆτε τοὺς Βουλγά-
ρους,
κι' ἔλατε τραγουδήσετε Φρατέλους και Μαργάρους,
ποὺ σκυλοτρῶγονται κι' οἱ δὲ νὰ χάψουν ἀπὸ τώρα
τὸ κράτος τοῦ Μπολετινάτς και τοῦ Κιεμάλ τοῦ Βλιώρα.

Φοινίκων στρώσετε κλαδιά
'στὴν νέα συμμορία...
νὰ κι' ὁ Μπιλλίνσκη, βρὲ παιδιά,
μαζὶ με τὴν κυρία.

Κι' αὐτὴ τὰ σκεύη κουβαλᾷ τοῦ μαγειριοῦ τῆς ἔλα,
σέρνει και κάθε τέντζερε και κάθε κατσαρόλα.
Νὰ κι' ὁ Φρατέλος Λάμπια, τὸ παστρικό τσανάκι,
κι' ὁ τέντζερες κατρακυλᾷ και βρίζει τὸ καπάκι.

Γεῖά σου, κυρὰ Μπιλλίνσκηνα, ποὺ σ' ἐπίασε μανία
μ' αὐτὴν τὴν Ἀλβανία.
Γεῖά σου με τὸν Μπιλλίνσκη σου, Φιλέλληνα μεγάλο,
ὅπου κι' ἐγὼ πρὸς χάριν του τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω.

Και δεξιά κι' ἀριστερὰ σκόρπα φιλοφρονήσεις
και τοὺς Τσολιάδες τοῦ Κιεμάλ νὰ τοὺς καλοκαρδίσεις,
ποὺ τὸνομά των γάραξες μες' στῆς καρδιάς τὰ φύλλα
και τῆς κλεινῆς Ἀρβανιτιάς τιμᾷς τὴν βαρβατίλα.

"Στὸ κράτος τοῦ Μπολετινάτς ἄς γίνουν πανηγύρια,
κι' ἀπὸ μπροστά μας πέρασε
κι' ὅλους σαμπάνια κέρασε
μ' ἐλόχρυσά ποτήρια,
και δαίξε' στὴν Ἀρβανιτιά πολὺ κουδαρνταλήκι,
και τῆσε και πότισε και δῶσε χαρτζηλίκι.

Νὰ κι' ὁ Φρατέλος Λάμπια... τῶν Ἀλβανῶν τὸ γένος
γνωρίζει τὴν λαχτάρα σου, γνωρίζει τὴν λατρεία σου...
καλῶς στονα κι' ἀμύγαλο, κι' ἂν εἶσαι παντρεμένος,
κρίμα ποὺ δὲν μᾶς κόπιασες και σὺ με τὴν κυρία σου.

Φθάνεις, σιγὴν Λάμπια, και λάμπει Δευθερά,
και σὲ Ληστάρχους εὐγενεῖς ἡμέρα ἐημερόνει...
τί κρίμα ποὺ δὲν ἐρχεσαι και σὺ με μαγειριά,
κρίμα ποὺ δὲν μᾶς ἐφερες σπαγέτο μακαρόνι.

Ρουκέταις, σμπάρα ρίξετε
γιὰ τοῦτον τὸν πολυπειρο,
κι' Ἀρβανιτιά κηρύξετε
ἐλόκληρη τὴν Ἡπειρο.

Ἐλάτε πολιτίστε τὴν μοῦλα ποὺ κλωτσάει,
κι' ἄς μάθουνε κι' οἱ Λιάπηδες νὰ συγγοπίνουν τὰῖ,
κι' ἄς γίνη κι' ὁ Μπολετινάτς ὡς ἀν και ὡς ἱππότης,
πλατατοκόλογος φιδιτοῦ και ποδαρίλα πρώτης.

Τρέμε, Περικλέτο βῶδι,
κι' ἀκονίζονται λυσώδη
τῶν Σοφτάδων τὰ καλέμια.

Ἄσσσαξαν και Χανουμάκια
και πετοῦνε πασουμάκια
καθ' ἡμῶν ἀπὸ Χαρέμια.

Τόσων Χαρσιμῶν Οὐρὶ
τὰ ξανάπιασε μπουρί,
και θαρροῦν ὡς γεγονότα
παραμύθια Χαλιμάς,
και σηκόνουν ὅπως πρῶτα
τὸ βρακὶ τῆς Φατουμάς.

Και τὰ βλέπουνε και κλαῖνε,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοὺς λένε:
κάνετε, Χανούμ, νισάφι.

"Ὅνειρα μὴν ἐντρυφάτε,
κι' εἶναι κίνδυνος νὰ φάτε
τὸ γνωστὸν σικτιρ πιλάφι.

"Ὅ, τι σοῦλεγα θυμήσου...
πῶς θὰ κρύψης τὸ σπαθί σου,
Περικλή, μὴν τὸ πιστεύσης.

Τῆς Σταμποῦλ φοφογαϊδάροι
θὰ μᾶς ρέφουν' στὸ ποδάρι
με τὰς διαπραγματεύσεις.

Με τοὺς Τούρκους μὴν τυρβάξης
και δὲν ἔχεις τελειωμό...
αὐτεῖ θέλουν νὰ τοὺς βάζης
τὸ μαχαίρι' στὸ λαιμό.

Πλὴν ἐμεῖς ἄς τραγουδοῦμε,
κι' ἄντε μπακαλοῦμ νὰ δοῦμε
πῶς και τοῦτο θὰ τελειώση.

Κι' ὁ Ρεσὴδ πῶς θὰ τὰ κρίνη,
κι' ἂν ἡ ζεῖδωρος Εἰρήνη
'στὸ ποδάρι δὲν μᾶς λιώση.

Αὐτὸς ὁ Μπέης ὁ Ρεσὴδ εἶναι πολὺ μαριόλος,
δὲν φαίνεται νὰ δέχεται συμβιβασμοὺς εὐκόλως.

Αὐτὸς μοῦ λένε, κουτεντέ,
πῶς παίζει καραγκιόζ — μπερντέ,
κι' εἶναι πολὺ χορατατζής και δὲς του πῆγαιν' ἔλα,
κι' ἀπὸ τὴν Πόλιν ἐρχεται και' στὴν κορφὴ κανέλα.

Σχέδια' δικὰ μας πέρνει
κι' ἀντισχέδια μᾶς φέρνει,
και με τὰς ἀντιπροτάσεις
γίνεται κρανίων στάσις.

Τὸν πρῶτο Λήσταρχο Τσολιά
ἄς τὸν κηρύξουν Βασιληᾷ
οἱ φέροντες τὰ πρῶτα.

Τὴν μοῦλα πολιτίσετε
καὶ καταρωματίσετε
τὰ νηστικά της χνώτα.

Ἐβίβα τῆς Ἐπιτροπῆς
ἄς σκούξη κάθε τσελεπῆς
σὲ σπῆτι καὶ ταβέρνα.

Κι' ἄς γίνη κράτος σεδαστόν,
καὶ Λήσταρχοι μετὰ ληστῶν
νὰ κάνουνε Κουδέρνα.

Γ'.

Φ. — Τὴν Ἀρβανιτιὰ κι' ἐγὼ
χάσκων τὴν δοξολογῶ,
ποῦ θὰ γίνη δίχως ἄλλο τῆς Ἐπαγγελίας γῆ
καὶ θὰ κυβερνᾷ δικαία κατὰ νόμον ἄρπαγῆ.

Τοὺς φονιάδες τοὺς ἀγρίους
θὰ τοὺς δῆς λεπτοὺς κυρίους,
θὰ τοὺς δῆς καθ' ὅλα πράχους.

Κι' ἐπειτ' ἀπ' ὀλίγον χρόνον
ὁ χορός των θάναι μόνον
βάλλε Βιεννέζικο τοῦ Στράους.

Κι' ἡ κυρία Πριμαντόνα
δίχως δύσκολον ἀγῶνα
θὰ φροντίσῃ μουσικοὺς
καὶ τενόρους νὰ τοὺς κἀνῃ,
καὶ τοὺς Λιάπηδες θ' ἀκούς
νὰ μιλούν γιὰ τὸν Μασκάνη.

Καποντόπερες θὰ γίνουν καὶ θὰ παίζουνε καὶ πιάννα,
καὶ στὴν Τουρκαρβανιτιὰ
δὲν θὰ βλέπῃς χωριατιὰ,
δηλαδὴ Καββαλερία θὰ τὴν κάνουν Ρουστικάννα.

Καὶ τὴν βρῶμα της θὰ κρύβῃ,
δὲν θὰ παίξῃ τὸ γιογκάρι,
καὶ σὰν πρῶτα δὲν θὰ τρίβῃ
φίχα φίχα τὸ σκορδάρι.

Ἐβίβα καὶ Μαργάροι μας, ἐβίβα κι' Ἰταλοὶ...
καὶ τοῦτ' οἱ κασιδιάρηδες ἐδγάλανε μαλλί,
κι' ἀφοῦ τοὺς ἐμεγάλωσαν μὲ τὸ σπαθί των ἄλλοι,
δὲν ἐπιτρέπουν στοὺς μικροὺς νὰ γίνουνε μεγάλοι,
κι' ἀμέσως φανερώθηκαν ἐχθροὶ φαρμακωμένοι
σὰν μεγαλώσαμε κι' ἐμεῖς οἱ περιφρονημένοι.

Ζήτω τοῦ Γαριβάλδε μας, ζήτω καὶ τοῦ Ματσίνη...
χειροκροτοῦν Τουρκαλθανοὶ τὸν Βέρδη, τὸν Πουτσίνη,

κι' ἀκούω πάλι σήμερα, ξυλένιε πατριώτη,
ἐπαίνους στὸν Ἀμέλιο, τῆς Ρόδου τὸν ἱππότη.

Μὰ κι' ἐγὼ σ' αὐτὸν ἐλπίζω,
τοὺς θριάμβους του σαλπίζω
τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς μεγάλους.

Καὶ σὺ τοῦτον ξαναψάλε...
ὁ Σινιόρος Τζενεράλε
τᾶχει τώρα μὲ τοὺς Γάλλους.

Ὅλοένα φοβερός τὴν Γαλλία φοβερίζει,
κι' ἂν φωνάξῃς βιβ λὰ Φράνς ἐκ τῆς Ρόδου σ' ἐξορίζει,
καὶ μὲ τὸ φᾶ σὺ λὰ σὶ
δασκαλεύει τὸ νησί
τὴν Γαλλία νὰ μισῇ.

Δωδεκάνησα στενάζουν
καὶ στὸν Στρατηγὸ φωνάζουν:
τώρα, φίλε Τζενεράλε,
τᾶκτι σου στοὺς Γάλλους βγάλε.

Γαλιὰ στρώνει στὸ κυνήγι
καὶ ροδόσπαρτον ἀνοίγει
μέγα στάδιον προόδου.

Δάφναις τρῶγε, δάφναις μᾶσσα,
γεια σου, Καπετὰν Φρακάσσα,
γεια σου, Κουραμπιὲ τῆς Ρόδου.

Ἐγιναν ἀφεντικὰ τῆς Αὐστρίας τὰ κοπέλια,
καὶ τῆς νίκαις των ἀκούς καὶ λιγόνεσαι στὰ γέλοια.
Νίκαις στὴν Ἀθησυνία, νίκαις καὶ στὴν Ἀφρική,
νίκαις μὲ σπασμένη κοῦτρα,
νίκαις μὲ σπασμένα μοῦτρα
πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ.

Ἕμνος μὲ τὸ παραπάνω
καὶ γι' αὐτὸν τὸν Τζουλιάνο,
τὸν Μαρκέζο, τὸν Μινίστρο,
ποῦχει φαντασίας οἶστρο.

Τοῦτος στόλος τοῦ δικαίου, καὶ μαζί του μὴ γελᾷς...
τὸν δοξάζει κι' ἡ Τριμποῦνα,
μὴ σιχαμερὴ τσαμποῦνα,
ποῦ μεγάλως τσαμπουνίζει κατὰ πάντων ἀπειλᾷς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Νέον Ἡμερολόγιον τὸ Κυθηραϊκόν,
τὰ μάλα περισπούδαστον καὶ ψυχαραϊκόν.
Ὅσάν κι' αὐτὸ παρόμοια δὲν βλέπομεν συχνάκις...
ἐκδότης καὶ συντάκτης τοῦ Διονύσιος Ἀλβανάκης.